

řešiti, protože nájemné za tento rok není předmětem této rozepře. Odvolacím soudem nařízené doplnění by bylo zbytečné a proto bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 10902.

Rozcházejí-li se dědici zesnulého veřejného společníka a pozůstavší veřejný společník v otázce, zda vzhledem ke společenské smlouvě úmrtím veřejného společníka nastalo zrušení veřejné obchodní společnosti, nemůže rejstříkový soud učiniti opatření o zrušení a o likvidaci společnosti.

Předpis čl. 133 obch. zák. jest rázu dispositivního a může býti změněn úmluvou stran.

(Rozh. ze dne 25. června 1931, R I 494/31.)

Dědičky po veřejném společníku navrhly likvidaci veřejné obchodní společnosti, s čímž nesouhlasil pozůstavší veřejný společník. Rejstříkový soud odepřel učiniti opatření ve směru žádané likvidace veřejné obchodní společnosti, ježto sporné otázky mezi účastníky musí býti řešeny pořadem práva. Důvody: Poměr dědiců po jednom ze tří společníků upraven jest odstavcem XIII. společenské smlouvy, pokud se týče dodatky k ní ze dne 4. března 1913, 28. ledna 1915, 10. června 1925, a dopisem ze dne 23. června 1927. Odstavec XIII. společenské smlouvy ustanovuje, že, zemře-li jeden ze tří společníků před 31. prosincem 1913, budou jeho dědicové povinni setrvati ve společnosti jako tišší společníci až do 31. prosince 1913. Zemře-li však některý ze společníků po 31. prosinci 1913, budou jeho dědicové oprávněni, ale nikoliv povinni, setrvati jako tišší společníci s právy, která příslušejí tichému společníku podle obchodního zákona. Toto ustanovení bylo v podstatě převzato do dodatku společenské smlouvy ze dne 10. června 1925 jen se změnou, že dědicové jednoho ze tří společníků jsou povinni setrvati ve společnosti jako tišší společníci až do 31. prosince 1930. Po 31. prosinci 1930 jsou oprávněni setrvati ve společnosti s právy tichého společníka. Posléze v dopise ze dne 23. června 1927 odkazují se dědičky Julie R-ová a Ludmila H-ová na společenskou smlouvu, podle níž zůstávají tichými společníky firmy V. J. R. Podle svého vyjádření ze dne 19. ledna 1931 dovozují dědičky, že nebylo ujednáno, že má veřejná obchodní společnost trvati, jakž vyžaduje čl. 123 obch. zák., poněvadž společnost po smrti jednoho veřejného společníka trvá jen tehdy, je-li ujednáno s dědici zesnulého společníka, že veřejná společnost má trvati s dědici dále, což se nestalo a což zbyvší společník ing. Vl. R. netvrdí. Není prý tudíž možné, by veřejná společnost dále trvala, jest tu případ, podle něhož veřejná společnost byla zrušena, což se může státi jen likvidací, kteréžto řízení má zahájiti rejstříkový soud podle čl. 129 obch. zák. Ve svém podání ze dne 31. října 1930 ing. Vl. R. jest názoru, že nelze tvrditi, že smrtí Ladislava R-a nastalo zrušení společnosti, a že není důvodu, by bylo přikročeno k její likvidaci. Neshodli se tedy účast-

níci na zrušení a na likvidaci veřejné společnosti a jest tato otázka mezi nimi sporná. Jaké důsledky má společenská smlouva pro trvání společnosti, ať již jako společnosti veřejné, nebo tiché a, zda ze smlouvy nastalo zrušení společnosti a nutnost její likvidace, nemůže rejstříkový soud řešiti v řízení nesporném. Předpokladem zápisu zrušení a likvidace ve smyslu čl. 129 obch. zák. jest, že zrušení skutečně nastalo. Odporuje-li tomu jeden společník, překáží zápisu zrušení ustanovení § 2 čís. 7 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Z důvodů těch nemůže rejstříkový soud učiniti žádné opatření co do zrušení a likvidace společnosti, ježto sporná otázka o zrušení společnosti musí býti řešena pořadem práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správným, stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení dodává se jen toto: Stěžovatelky ve svém vyjádření ze dne 19. ledna 1931 uvedly, že, poněvadž inž. Vladimír R. o likvidaci firmy V. J. R. nežádal a že, majíce zájem na tom, by jejich podíl ve firmě byl likvidací zjištěn, učinily návrh na zahájení likvidačního řízení. Likvidace firmy předpokládá podle článku 133 obch. zák. zrušení společnosti a správné jest, že zrušení společnosti nastává smrtí jednoho ze společníků, pakliže smlouva neustanovuje, že společnost má dále trvati s dědici zesnulého. A tu se právě rozcházejí strany v tom, zda společnost byla zrušena čili nic. Kdežto inž. Vladimír R. tvrdí, že nenastalo zrušení společnosti a že není důvodu, by bylo přikročeno k likvidaci, tvrdí naopak stěžovatelky Julie R-ová a Ludmila H-ová, že jest tu případ, podle něhož veřejná společnost byla zrušena, což se státi může jen likvidací. Jest tu tedy rozpor v důležité otázce zrušení společnosti a takový rozpor nemůže podle § 2 čís. 7 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. býti řešen v cestě nesporné, nýbrž jen pořadem práva. Teprve až bude rozhodnuta otázka zrušení společnosti, bude lze přikročiti k řešení likvidace společnosti. Vyslovil-li tedy prvý soud, že nemůže učiniti nižádné opatření co do zrušení a likvidace společnosti, učinil tak podle stavu věci právem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není tu ani zřejmého rozporu se zákonem ani se spisy a ani se nesběhla zmatečnost, takže není předpokladů, za nichž jest podle § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. dopuštěna dovolací stížnost do rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice. Hledíc k vývodům dovolací stížnosti, stačí ještě dodati toto: Jest rozlišovati mezi zrušením společnosti a likvidací. I kdyby se mělo za to, že úmrtím veřejného společníka Ladislava R-a ml. byla veřejná společnost podle čl. 123 čís. 2 obch. zák. zrušena, nemusilo by to nutně vésti k likvidaci, o kterou právě dědicové usilují, poněvadž předpis čl. 133 obch. zák. jest rázu dispozičního a může býti úmluvou stran změněn. Bude tudíž záležeti na tom, zda a jak se účastníci shodli na vzájemném vypořádání — v čemž se právě rozcházejí —, po případě,

jaký význam má společenská smlouva pro otázku dalšího trvání společnosti, třeba jen jako společnosti tiché, a nutnosti likvidace. Nejde jen o otázku právní, nýbrž o zjištění sporných okolností, které mohou být vysvětleny jen řádným průvodním řízením, tedy ve sporu (§ 2 čís. 7 nesp. říz.).

Čís. 10903.

Přirážky a poplatky společenstev (§ 115 živn. řádu) lze vymáhati i soudní exekucí.

(Rozh. ze dne 25. června 1931, R I 516/31.)

Soud první stolice povolil na základě vykonatelného výměru exekuci k vydobytí přirážek a poplatků pro společenstvo ve smyslu živnostenského řádu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že jest pro přirážky a poplatky společenstevní (§ 115 živn. řádu) přípustná jen exekuce správní. Živnostenský řád má sice v § 115 poslední odstavec ustanovení, že se příjmy a náklady společenstevní v tomto § uvedené vymáhají exekucí správní, avšak že je lze vymáhati i exekucí soudní, plyne z úvahy a z důvodů, z nichž byla v plenissimárním rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 7. listopadu 1899, Pres. čís. 486, kniha judikátů čís. 144 uznána též přípustnost soudní exekuce pro nedoplatky na příspěvcích k dělnické úrazové pojišťovně a k nemocenským a bratrským pokladnám, ačkoli, i pokud jde o tyto poplatky, dotyčné zákony stanoví, že se vymáhají exekucí politickou (srov. výnos min. obchodu ze dne 4. ledna 1909, čís. 21.337 ex 1908, uveřejněný ve věstníku min. práv z roku 1909 str. 28 a rozh. čís. 8379 sb. n. s.). Výměr ze dne 31. prosince 1930, čís. 92, opatřený potvrzením okresního úřadu v N. o splatnosti a vykonatelnosti jest tudíž exekučním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř. a právem první soud exekuci povolil. Správnost doložky vykonatelnosti nejsou soudy oprávněny přezkoumávati.

Čís. 10904.

Jazyková otázka.

V rejstříkových věcech společenstva, jež má sídlo v obvodě okresu, nevykazujícího 20% národnostní menšiny, nelze používat menšinového jazyka.

(Rozh. ze dne 25. června 1931, R II 48/31.)